

בראשית דברי הריני להעיר אי-אלו הערות כלליות.

ח' סמוך חביע מחמאת לי, אבל אז צריך הוא להביא בחשבון את כל מה שאמרתי בהרצאות השונות ולא רק מה שאמרתי במסגרת ההרצאות של היום. בעת חרשו לי להביע בקרה על חברת הכלליה: (1) החיכוחים נחרכו יותר על ההרצאה ולא על השאלות העומדות על הפרק, (2) יותר מדי דובר על העבר, על חמאים שונים, מוצדקים או בלתי מוצדקים וגם מדומים, (3) שמענו יותר מדי נאומים של באי-יכת מפלגות, השואמות לנצל את המצב הקשה לשם חשבון מפלגתי, בבחינת כאן מצא בעל-חוב לגבות את חובו, ופחות נאומים שחופף עליהם רוח אמריקאית ציונית לאומית של "מה עלינו לעשות בשעת זו". למשל, בשעה שלי אין כל קשר לפעולות הסתדרותיות; שאני מבקר את פולניה בפעם הראשונה - הנה בשבילי זוהי הפתעה מרעישת כשקם חבר צעיר ומציג לי שאלה מה עושה האבסקומיבה הציונית כדי להכניס את שלשה וחצי מיליון יהודי פולניה לחוץ ההסתדרות הציונית ואני הייתי רוצה לדעת מה עושה אותה הסייעת, שבשמה מדבר החבר הנ"ל, בכחן זה. ועוד: יש לי הרושם כי יש חברים האוסרים לצאת את ידי חובתם הציונית בהצגה שאלת ובחביעות, והנחבעת מרי היא חתנתה. הנואמים תאלת כאלו אוסרים: יש ברוך השם נחבע ואנו החובעים, וע"י שאלות אלה אנו מפלגים פונקציה ציונית. זהו הרושם שנחעורר אצלי לשמע הנאומים. בעת אעבור לעצם שאלות שונות של הסתובוכים.

[illegible]

והוכרחנו לחוקיע שקר זה, אבל בכל זה ידענו שלא נוכל לזלזל בעובדה זו. אם נרצה להיות פולימקאים ריאליים ולא לגליסטים גרידא אזי נהיה נאלצים לבוא בקשרים עם הערבים. מכאן חשובה גם לה' לעז שמען מדוע פחתה ההנהלה נגד הזמנת הערבים של הארצות המסוכות ללונדון, וחשובה נגד אלה שמענו מדוע לא פחתה ההנהלה כדאזי נגד זה. הערבים הלכו ללונדון, האם מפני כוח המצתה בלפור? ידענו כי הובחנו הציונים היא להשתתף במו'ם ולא נוכל לוותר על האפשרות להשפיע על הערבים, כי האם באי-השתתפותנו נבמל גורם זה? אסור לברוח מן המערכת. זה לא פעם שגרשו אותנו מא'י אולם בקרב הישוב והעם היהודי יש תקיפות והחלמה עשויה לכלי חת שלא להגרש שוב פעם מא'י. ה' לעז אסרו עם אנגליה של צ'מברלין אי-אפשרי שיתוף-פעולה אבל עם זו ה' ליבר-פארמי' - בן. אבל נהיה ריאליים, מהי פירושה של אי-התקשרות עם אנגליה? אם הבאנה היא שעלינו להתקשר רק עם ממשלה אנגלית שתחפון במאה אחוז בשאיפותינו - אזי בכלל אי-אפשר שיתוף. אבל אם הבחנה היא להלחם בעד זכויותינו מחוץ פרספקטיבה היסטורית אזי יש לעבוד גם עם צ'מברלין וגם עם "ליבר-פארמי". ה' לעז אסר שהנהו סוציאליסמן. גם אני נמנה על זרם זה וישנם עוד באלה באולם זה. ה' לעז אסר כי ל"ליבר-פארמי" העתיד. יתכן - שכן הדבר. אבל האם מפני זה יש להסתלק מקשרים עם כוחה התחת בדבר עליה, תחשיבות וכו'; האם צריך להפסיק את כל עבודתנו עד שתחית ממשלה "ליבר-פארמי"? האם כך עושה תנועת האם דחינו את פעולתנו הממשית עד להגשמת הסוציאליזם? ועוד האם נוכל לקבל אחריות בעד כל הפעולות של ה"ליבר-פארמי" לגבי א'י? והרי גם ממשלה "ליבר פארמי" יכולה להתנהג שלא כדאזי לגבי א'י. כפי שראינו מן הנסיון. אבל נשוב לשאלת המו'ם. לא נכון, שהחלמה לתשתתף בו נתקבלה ע'י איש אחד. ואגיד לכם: רוב החברים באכנסקומיבה ובהנהל המוכנות 10 נגד 3 היו בעד השתתפות במו'ם. ואני שואל אם רוב של 2/3 זהו רוב מספיק. מה שאמר ה' גרינבוים⁴ תרי זה היה בשעה שעלה על הפרק ענין 10.000 ילדים וגם אז תחת תוצאת התאגדות בדלעיל ואת אלה שלפי דעתם לא צריך היה ללכת ללונדון אשאל שאלות פשוטות: (1) האם ע'י אי-השתתפות ת'ינו משפיעים על הערבים והאנגלים למובתנו. אם המתנגדים להשתתפותנו בלונדון יכולים להגיד בכמחון גמור שזה היה יכול להשפיע למובת אזי אפשר היה עוד להבין את עמדתם, אבל אם לאו - הרי מובן שצריך היה בן ללכת ללונדון. (2) נניח, שלא ת'ינו משתתפים במו'ם האם ת'ינו מוסיפים לנחל פעולת פוליטיה ולהתקשר עם רוזבלט וצירי הפרלמנט האנגלי - או לאו. ואני אומר לכם כי ע'י אי-השתתפות ת'ינו עוד מכבירים יותר על עמדתנו הפוליטית. לפיכך היה עליכם לגלות את דבריכם ולא לסתם. אילו היו מוסינים את צ'חית למינכן תחת הולכת או לא? כי מה היה סיבה התמרמרות, הנה אומר על שלא הזמינו בכלל את צ'חית. אלמלא ת'ינו משתתפים במו'ם בלונדון תחת כל התנועה קוראת עלינו: היתכן, מנהלים בלונדון מו'ם בלעדיו? אז היו קוראים להגולות: פחתו טערי ארמון סם. רו'מס לב'י העם היהודי. ועוד: האם ת'ינו סחכים בשלום עד שיתפרסם, תספר תלכין. הרי ברור שאז ת'ינו רצים לממשלה בדרישה של "עכוב הקריאה". אז תחת ממשלה ברימניה עונה לנו: מה תרעש? הלא הזמינו אתכם למו'ם וענייתם בשלילה. בעת רוצים לפרסם את "הספר תלכין" ושזב אתם אומרים לאו אם אתם רוצים להשפיע עלינו בואו ונשב לבירור. כך תחת ממשלה חבריית אומרת לנו. והרי שבסופו של דבר ת'ינו מוכרחים להשתתף במו'ם אם אמנם באיחור זמן ובצורה אחרת. ובכן הלא היה צריך לראות את הנולד ואת התפתחות המאורעות בכל התנאים.

עם כל הכבוד שאני רוחש לה' הרמגלס אני קובע שהוא, הרמגלס, איננו מביין לא אנגליה ולא עברית. הלא היצמאן דבר אנגליה וכן גוריון - עברית. אני קובע כי השמועה שמסרו כאן בשם ה' הרמגלס, שבאילו המועצה היהודית בלונדון הביע היצמאן את דעתו תוא שיש לקבל את התצעות של הממשלה האנגלית וכו' - שמועה זו אין לה שחר ותא קלוסה מהאוויר. מה שנוגע לפילוף העובדות בעתון ה"אגודה" בעניני המו'ם נאחז נגדם באמצעים הראויים בכדי שיכחישו את זאת. ק'רו כבר מקרים כאלה שעונות ה"אגודה" בצפת סילפו עובדות ואז באה מצדנו החובה הראויה ועי'כ פסקו הדברים. כמו'כ לא נכון שכאלו בן-גוריון התנגד להפסקת המו'ם. האמת היא ששרר תלך-רוח בקרב רבים מאתנו בדבר הפסקת המו'ם ויתר על כן: חברים שונים שינו את דעתם פעמים אחדות בשעת ההתייעצות. הנה, למשל, הרב ברלין ומופראסקי הביעו בישיבה אחת להפסיק את המו'ם ולמחרת חזרה מדעתם זו. ועוד: המועצה שע'י המוכנות לא תחת מוסמכת לקבלת החלטות.

הרכב המועצה היה כמין מוזאיקה ורק האבזקומיבה רשאה הייתה להכריע בהחלט.
לאקזומיבה היה קו משלה. אני מדגיש שהשינה נדרה מעיני כל אחד מאתנו כי
קשה היה לחללים בשאלות גורליות.

אני לא אמרתי כי עוד לפני התחלת המו"ם בלונדון ידענו שאנגליה רוצה
לבטל את הצהרת בלפור אלא אמרתי כי הרגשנו ששואפים לרוקן את הצהרת בלפור
מחנכה ושירצו להכריח אותנו לקבל את התצעות החדשות. אמרתי רק שהיה לנו
מושג ע"ד כוונות הממשלה האנגלית להגביל את העליה מה שעלול להביא ממילא
לידי סכנה ליקטידציה של מפעלנו. וכשהוזמן הד"ר. וויצמן להאליפכס לא רצה
ללכת אליו, כי הרגיש שחורשים עלינו מזהם בנוסח מינכן ולפיכך בקש את
ה' בן-גוריון ואותי שנלחם אותו. נחקבלנו שלשחנו באולם הכי הנדר של

האימפריה הבריטית וכשהליפכס ומקדונאלד הציעו לנו להסתלק מהסנדאם ומהצהרת
אזי נרעשנו ונדהמנו כל כך עד שלא יכולנו להבליג על רגשותינו. אז חבינונו
כיצד אפשר הדבר ששערו חיו של אדם ילבינו בן-רגע. הייתה זו חוצפה לבוא

אלינו בהצעה שכזו. אמרתי מניה וביה להאליפכס: הרי אני ציוני לא באחרית
הימים" ואם אתה רוצה שאחדל להיות מה שהנני ? וויצמן נענה ואמר: הרי זו
הצעת שמד... וויצמן ספר להאליפכס את כל פרשת שבתי-צביו חנועה זו חלכה

והקיפה את ההסוננים היהודים בתפוצות הגולה ולבסוף הגיע שבתי-צביו ושמא
ונחקבל ע"י השולמן ובקש רשיון להקמת מדינה מדינת יהודית לא. החל מוב

ויפת אלא שמקודם על שבתי צבי להסיר את דתו... ואז התחילה תקופה של
הודעושים ותהנונות בקרב העם היהודי. ואם אנגליה רוצה להפר את הבטחותיה
שנתנה בשעתה לעם היהודי ורוצה לכופף על היהודים חנועה שמד 4 ס"ס וויצמן.

אחד המתחכמים באולם זה הייתה את דעתו כי אם הליפכס העיז לבוא אל
התנהלה בהצעה כזו בחדאי ידע שאנו אנשים כאלה שנסכים לקבל הצעה כזו. ובכן
עלי להעיר שהליפכס בא אתנו בשיחה בפעם הראשונה בפגישה הנ"ל. סו"ס עליכם

להבין כי הליפכס יודע מה שנעשה בעולם. הוא יודע כי לפני שהימלר כבש את
אוסטריה קרא אליו את שושניג. יש ספר נפלא של אסתר אנגל-צב"ש. מבצרים
שנפלו" ובספר זה נרשם הפרוטוקול של השיחה בין הימלר ושושניג ולפיהו

שושניג חתם על תנאים כאלה שהביאו כבר מאליתם חורבן אוסטריה. ועוד: בנש
הרי אמר כי בצ"כיה לא יהיה בדבר הזה ובכל-זאת הרי תאכא חתם בשם העם
הצ"כי על קבלתה "חסות" הגרמנית ע"י צ"כיה. וחרי הליפכס ידע כל זה

וחשב שהעם היהודי הוא עם אוכלל שמרגיש את עצמו מדוכא והיה כמות כי אם
ילחצו על היהודים לא יהא להם אומץ חלב להתנגד לברימניה באסרו בלבו, תכי
היהודים נחונים במצב יותר מוב מאשר נמצאו בו בשעתם אוסטריה וצ"כיה ?

ובחוד כדי התכוחים באולם זה שמעתי את אחד תנואמים, אגב אורחא, בשאלת אם
נפגש כבר עם הליפכס כסובן שענה בשלילה. אני מדגיש ששאלתי זו לא היה

בה משום הלצה וכד' אלא להרגיש כי הליפכס הנהו מפוס מיוחד. תלך מחשבתו
היא משל אסכולת הישועים. יש לו מצפון. הוא עושה את כל האמצעים בכדי
שמצפוננו יהיה בסדר ושלא ירגיש מוסר כליות. לפיכך הוא רצה לסחוף מאתנו

את הסכמתנו כביכול ושלא יחבל הרושם שכמו עלינו את התצעות. אין לשכוח
כי קו התכסיסים האלה עובר כחום השני בכל התקפת והפעולה הפולימית של
הליפכס ולפיכך חסוה בעיני כיצד אפשר היה להביע דעה כזו שכאלו האכז-

קומיבה הכשירה את הקרקע להצעות של הממשלה. האם אתם חושבים שאם ה' ס.
גרוסמן או מנהיג אחר של המדינתים היה הולך לתליפכס האם הליפכס היה מדבר
אחם בסגנון אחר מאשר דבר אתנו?

ועוד מענה נשמע כאן: למה באנו לממשלה האנגלית בהצעת משלנו. ועלי
להגיד לכם כי היה זה צעד קשה מאוד שעלה לנו בבמה לילות ללא שינה וכל
אחד מאתנו נלחם עם ספקותיו ופקפוקיו ועריכת המכתב לממשלה בנידון זה

נמשכה שלשה ימים רצופים ועבר עשר עריכות והגהות עד שנשלח לתעודתו. שאלו
באן: האם הייתה לנו סמכות מסעם הקונגרס לצעד זה ובכן עלי לצ"ן ששלחתי
לויצמן את מוסס המכתב הנידון לחתימת /הודיע לי מליפונית שיש מסקא
מסוימת במכתב שהוא, וויצמן, מסכים לחנכה אלא שאומיסקין ועוד חברים יוכלו
להגיד שאין זה לפי תקו שצו"ן בקונגרס העשרים. לפיכך הציע וויצמן נסוח

אחר והמכתב נערך שוב פעם באופן שאין אאאאאש לדבר על סמית מהחוקה
הציונית.

25/1545

422 f3

Doc 00327c

מחלוקת בין אנגליה לארץ ישראל
המחלוקת בין אנגליה לארץ ישראל

השאלה היא פשוטה: האם אתם בעד זה שהמנדט ייאר בחקו לנצח? אם כן אזי צריך היה להודיע זאת לאנגליה, אבל אז היו באי-כח אנגליה רשאים להגיד לנו: הרי אינכם פוליטיקאים כלל, הרי אינכם יכולים להכריח אותנו לאתו בשיטת המנדט לעולם ועד. ואם כן, אם אי-אפשר לדרוש את נציגותו של המנדט הרי אנו מותרים להודיע לאנגליה את התנאים שלנו לפעולתנו בא"י. מובן שיכולים להגיד כי דרישתנו היא: מדינת יהודית בשני עברי הירדן או רוב יהודי וכו'. אבל הרי דבר זה לא הובטח בפירוש במנדט ולפיכך הטיבנו חשבה לפי המצפון הציוני שלנו ואנחנו נכוניס לחגן על פעולתנו זו בפני הקונגרס.

בדבר פעולתנו באנגליה. גם במקצוע זה עשינו הרבה. סרט ארצישראלי הוצג ב-15 ראינו באנגליה. הוצאנו כעשרים חוברות-העמולה שנפוצו בעשרות אלפים אכזמפרים בכל רחבי בריטניה. היו לנו פגישות עם צירים של הפרלמנט ומחזרמים חשובים. ועלי להגיד לכם שהמצב הוא תמור מבחינת זה שאין לנו אפשרות להשפיע על העתונות. אנגליה שהייתה ליברלית עד מאוד, מהארגנה כעת ומשתלמת בה משמעת ידועה. עתון אנגלי אחראי, שהוא בא לפרסם איזו שהיא ידיעה או רשימה פוליטית, שואל תחילה בעצת ה"פורין אופיס". כעת קשה לתדפיס אפילו מכתב למערכת וק"ו מאמרים. מהמקצת המכתבים למערכת אשאר שאנו שולחים לפרסום, מונחים כמה שבועות ובמקומם מדפיסים הצעות ליהודים שיוחרו על איי ושיהישבו ב... הונדוראס. וכסופים מופיע המכתב שלנו באיחור זמן מקציבים לו מקום בקרן וזוהי שבעתון, כי ה"טיימס", למשל, שומר על הקו שלו.

אחרי פרסום הספר הלבן עוד יהיו תכוחים בפרלמנט ואנו מבינים את דעת-הקהל לקראת החיכוחים האלה, שיהיה להם ערך רב. כמה מצירי הפרלמנט הודיעו לממשלה שאי-אפשר לבגוד בפרינציפם הנובעים מהצהרת בלפור וזהו אחד הנימוקים שהשפיעו לפי-שעה על דחיה פרסום של ה"ספר הלבן".

ואשר להעמולתנו בקרב הערבים. הארו לכם, שהערבים רוצים להשפיע על העתונות היהודית בגולה על האינטרסים שלהם. האם זהו דבר קל. ובכן כיצד נוכל להשפיע כיב בנקל על העתונות הערבית? אמנם מהנחלת חזקה נגדנו בעתונות המצרית, העירקית וכו' במגוון שיסוי לפי רוח האמפסוסף, אולם אעפ"כ עלת בידינו לפרסם בעתונות המצרית כ-500 מאמרים. אבל לקחת שאנו נוכל להשתלט על העתונות הערבית הרי זה בגדר הנמנעות. שום מכוס לא יספיק לכך, אבל כאמור אנו עומדים בכל זאת בקשרים עם החוגים הערבים ומפרסמים מומן לומן מאמרים בעתונות הערבית וחומכים בה במידה ידועה. אנו מוציאים גם ביולטין בערבית החולך ונשלח בכל יום לפי מאזה כחובות לכל ארצות המזרח הקרוב. אנו עושים את כל מה שביכולתנו. לא נכון שחושבים כי כל התנועה הערבית הלאומית היא אך ורק פרי הוצאת התסתח של ה"ציר"-ברלין-רומא.

האמת היא שלתנועה הערבית ישנם פרשים עמוקים. הרי כשתחללנו את עבודתנו בא"י היו הערבים בארץ 93% והיהודים רק 7% וכעת לנו כבר 33% והטימפו של התקדמותנו הוא כזה שעוד מעט והיינו יכולים להיות הרוב והארץ אבודה בשביל הערבים. בתוך פרט הנה הערבים נחנים באופן ישר מפעולתנו ואולי מרוצים מההסתחות הארץ וכו' אבל בתוך ערבי לאומי איננו יכול להסכים לכך. ואם תח' מ' השומר הצעיר" שאל כאן משום מה בחשובתנו לאנגליה הזכרנו שוב את הצעה ה"חלוקה" כפתרון שאלת איי, שענין זה מורה את הערבים - הריני רוצה לשאול את התבר' הזה האם דרישותינו בשטח העלית מורה פחות את הערבים? אבל כשאנו מדברים ע"ד שאלות פניכסות עלית קבועות מראש מתוך הסכם עם הערבים ומתוך קשרי ידידות אהם הרי מו"מ כזה נחשב לחסא בעיני אחד מהמחכמים. לאחר שנתיה לבח מכריע בא"י יתחשבו הערבים אהנו, אבל כעת עלינו למצוא את הדרך ליחסים עם הערבים. אבל להגיד שבלי שלום עם הערבים אי-אפשרית העבודה שלנו הרי זאת אומרת שכל מפעלנו הוא בגדר הנמנע. וזה אסור להגיד. מוכרתים אנו לשבור את חומת הברזל של התנגדות הערבים.

ב"כ המדינתים אמר כאן: היתה עלינו לדרוש מדינת יהודית בשני עברי הירדן ולהגשים זאת. שפעתי אותו בקריאה ביניים: כיצד יבוצע הדבר הזה? והוא ענה, כי ראשית כל האכססוטיבה צריכה לצאת בדימוס, אבל הקפיצה מכאן למדינת יהודית, איתו? והנני לשאול את אותו החבר: נניח, שאלו במשך השנים השנים האחרונות היתה ההנהלה הולכת ומכריזה במשך כל הזמן ע"ד מדינת יהודית בשני עברי הירדן, כיצד היו הערבים מגיבים על הצהרות זסיסמאות כאלה? הרי ההכרזות המכסימליות היו מורות את הערבים ובהוצאת מזה היו המאורעות מתפרצים עוד לפני כמה שנים באותו ההיקף של עכשיו. מה? והעיקר: כבר עכשיו יש לארץ אופי יהודי אעפ"י שאנו עדין בה המיעוט. הלא הערבי כשהוא בא לחיפה הוא משתגע ממש למראה עיניו עד כמה היהודים הטביעו כבר את חותמם על הארץ. ובכן, גם אלו היינו באים בההכרזות המכסימליות עוד לפני כמה שנים הרי אהם משתי אל

[illegible]

Doc 00327e

הלא דרושים עוד אמצעים כבירים לסדור האנשים על הקרקע. ההקציב שלנו יש לנו חמ"ו גרעונות, האם אנו עושים את כל מה שמוטל עלינו והאם אמריקה ופולניה ממלאות את חובתם? האם ציוני פולין עושים מצדם את כל הדרוש בכדי ש-3 וחצי-המיליונים יהודים שבה יסחפתו להנועה הציונית? והאם כעת היא השאלה לעשות חשבון נוסף עם ה"גרינגוים" ולהזכיר לו את חסאו שבזמנו כאילו הפלים דברים נגד עליה בלתי-חוקית - האם לזה יקרא מלוי תובה ציונית?

גדול"ה שלי כבר העירוהי, שעלינו להיות מוכנים לפעולת-הגובה של נון-קורפוריישן". אני הנני זהיר בדברים ועלי לברר: במקרה כזה מובן שלא נכנס לעצצות, למסדות החדשים, כמו מועצה מחוקקת וכו'. אבל נמשיך את המלחמה בממשלה בכדי להשיג ממנה את הניחן להשיג בשטח העלית וכו'. בנוגע לחלום מסים הרי זה דבר הצריך עיון. אם נבוא לידי מסקנא, כי אי-חשלוט מסים ידועים לא יגרם לנו הפסד - נחדל לשלם את המסים האלה, ואם יתברר, כי הדבר הזה עלול לגרום לנו נזק - אזי לא נעשה ככה. שאלו כאן: כיצד אכנסוטיבה שנקטה חסיד שיה של שיתוף-פעולה ו קורפוריישן - הנקום כעת נון-קורפוריישן? ועוד שאלו: האם היצמאן, שהנתן נתין בריטי, יוכל לנתל פעולה זו? וחנה, מבלי לנגוע בסון האישי שהובע בשאלות אלו, עלי להעיר: שסמברלין בעצמו הודיע להיצמאן, כי הוא מבין שיהודים לא יוכלו לתפכים להצעות אנגליות. וכעת ע"ד העניינים הפנימיים: בנוגע לדרישה שהתנתלה החפטר וביחס לשאלת הריביונים, (א) יש לי החשד, כי חחה המסוה של רדיקליזם פוליטי נעשה כאן נסיון לסדר חשבון מפלגתי. ובכך הנני שגאל - בנוגע לעצא לדרישה שהתנתלה החפטר - האם הכתנה היא צב לתלומי-גברא, היינו שבמקום בן-גוריון יבוא, למשל, בצנלסון; במקום שמורק - יבוא שחרצברד וכו'. אם לזה התכונה המציעים - אזי הנני מבין עוד את ההצעה. אבל אם השאיפה היא: במול שיהת היצמאן, שהתנתלה סוס"ס ע"י אכנסוטיבה, שנבחרה לפי מפתח המפלגות בקונגרס, אזי הענין הוא אחר לגמרי. השאלה היא: מי נחל ~~המפלגות בשלונן~~ או מצבנו המרגי בהכל עלי לצין כי כבר היו לנו כמה ישיבות של הועה"פ המצופצם ובהן הודענו ע"ד קוי-הפעולה שלנו והתכניות שלנו נאשרו בכל פעם ולא נשמעה שום הצעה אחרת, לא מצד ציוני"א" או ציוני"ב" ואף לא מצד מורתי". זוהי עובדא. ובכך - אין כאן בשלונן של תקו הפוליטי. אכן אפשרי, עצצ עצצ עצצ כי לשם הגברת הרושם של הפונת-המסמאת שלנו צריכה האכנסוטיבה לצאה בדימוס. אבל על זה יש לדון לחוד.

(2) לשאלת הריביונים, היום, במסבת עתונאים, שאלו אותנו אם הננו בעד איחוד עם הצה"ר? ענייני-השבאוחה מדינה עצמה אי אפשר שההינה שתי ממסלות עלענייני-החץ ושבמסבת צבאי אי-אפשר שששצצ צצצצצ ששהינה שתי הנתלות. ולפיכך מובן, ששערי התנועה הציונית פחותים במני הריביונים. יחר-על-כן: ואפילו שערי הממשלה הציונית פחותים במני תצ"ר עפ"י החנאים הרגילים והחן) קיוכיתו את דבר נאמנותם ותלויאליות שלהם לגבי התנועה (2) שייכנעו למשמעה הקרימה. אמאן חשובה למוענים שעלינו להתגדל מהם. הלא כבר התגדלנו מהם. אבל לעצצצצצצצצצצצ האם יש לחח להם פריביליגיות וזכויות מיוחדות חלף שיבתם להתנועתנו? האם יש להתחשב בגלוף של 700,000, חבר" שכאילו שלחו ב"כ ל כנסית" וינתן כן. נכון הדבר שנתלנו מו"ם עם הריביונים. ובשעה המו"ם בלונדון גאולם סס, דושימס" תוחלל מו"ם עפ"י האיניציאטיבה שלנו, עם הצה"ר, ואלה צצצצצ דרשו שוב(1) שלחן עגול; שויון-זכויות בין הצה"ר והתנועה הציונית; שששצצ שששיא התנועה צריך להיות נייטרלי; שהסוכנות החפזר ושמשכותה חפסר לקונגרס יהודי שבו ישחפסו הצה"ר והתנועה הציונית וכו'. על דרישות אלו ענינו - לא בהסכמת כל המפלגות בתנועתנו, ואני שואל אהכס: האם אתם רוצים פריביליגיות של ההתלמה שנתקבלת בנידון זה בועה"פ הציוני? אם לאו - אזי התקיסו את הריביונים על פעולתם המזיקה. אל תבואו אלינו בהאשמות אלא אליהם, כי הם מפריעים בעד איחוד הכחות בעם היהודי. הכריזו שה מוסמט" הנתו עתון בלתי ציוני, שהרי ביום שבא המלאכות של הקק"ל לחרשת נחפסמט באותו העתון מאמר מחפיר: מיט פושקס איבער אונזערע טויטע קערפערס" הכריזו, איפוא, שהעתון הזה הנתו עתון של בגידה.

אם יתפרסם המסר הלבן" חתימה שביחה בישוב ונכוא אליכם בהצעות בדבר הפגנות וכו". פעולת-הגובה זו המצא חד בקרב המוני היהודים והעורר את העם היהודי למעשים כבירים. אבל הפגנות בלבד עדין אין בכתן לפתור את השאלה. בהן עוד לא סגי. מה שדרוש לנו הרי זה חיוק עמדותינו גא"י וביסוס מפעלנו שם. והדבר הזה הלוי בנו.